

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SNELHEIDSDUIVELS EN ANDERE

BEESTEN

Monoloog voor kinderen

door

Joris van den Eynde

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1750

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Joris van den Eynde

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Goede morgen/middag. Tot mijn spijt moet ik beginnen met een niet zo prettige mededeling. Niet ver van mij thuis op een heel gevaarlijke weg is onlangs een vreselijk verkeersongeval gebeurd, waarbij meerdere dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Onder die dodelijke slachtoffers bevond zich ook Mimie, mijn grootmoeders kat. Mijn grootmoeder heeft mij diezelfde dag nog bij haar geroepen en zei "Joris, ge moet iets doen tegen die doodrijders".

Ik zeg "Ja maar, 'moemoeke', wat kan ik daar nu tegen doen?"

"Gij hebt vroeger toch ook vreselijke dingen meegemaakt op straat. In al die jaren dat ge op en af naar de lagere school zijt gegaan is er toch heel wat gebeurd. Vertel uw belevenissen voort. Iedereen mag het weten wat het betekent zes jaar lang met angst naar school te moeten gaan."

"Ik zal het doen hoor, 'moemoeke', beloofd. Maar pas op, ge weet goed genoeg dat ik eigenlijk maar vijf jaar naar de lagere school of basisschool ben geweest, zoals men dat nu noemt."

Mijn onderwijzer van de vierde klas was nl. een hele lieve mens, die veel voor was op zijn tijd en toen al van alles deed om het onderwijs te vernieuwen. En helemaal in het begin van dat jaar had hij ons al gezegd "Als jullie je niet goed voelen, of julie hebben gewoon eens geen zin om naar school te gaan, blijf dan gerust thuis, ik kom dan wel naar jullie."

Hij heeft dat geen tweede keer meer moeten zeggen, ge ziet van hier. De volgende dag al was de helft van de leerlingen ziek en de andere helft had gewoon eens geen zin. En de rest van dat schooljaar is hij bij ons thuis moeten komen lesgeven. Wij waren met dertig in de klas en hij deed dat allemaal met de fiets, dus ge kunt wel denken... Hoe dan ook, ik ben hier om te vertellen over mijn belevenissen in het verkeer op weg van huis naar school en terug.

Als mijn "moemoeke" mij als kleine peuter van drie jaar voor de allerallereerste keer naar school brengt en we zijn nog maar pas van de bus gestapt, zegt ze ineens "Kijk eens daar, Jorisje, dat mooie grote gebouw daar aan de overkant van de straat, dat is uw school."

Nu had mijn 'moemoeke' mij de school altijd al voorgesteld als een soort kermis, dus dolgelukkig loop ik de straat over. 'Dzak', 'moemoeke' trekt mij terug, 'patat', Kunt ge niet uit uw ogen kijken? Daar, een eindje verder... Nee, daar! Daar is een zebrapad."

"Een wat, 'moemoeke'?"

"Daar! Een zebrapad!"

"Wat voor een pad?" En ik kijk naar de grond om te zien of ik ergens een soort pad zie rondspringen. "Lap", "Ah", weer een oorveeg. Maar ja, ik kwam van de "boerenbuiten" en een pad, dat kende ik wel, maar een zebra, zo'n beest van over het water, dat had ik nog nooit gezien. Mijn 'moemoeke' heeft me dan wel uitgelegd dat dat een soort ezel was uit Afrika met strepen op zijn lijf en dat ik daar altijd moest overlopen. In het begin had ik daar wel een beetje moeite mee. Ik liep er altijd op de tippen van mijn tenen over uit schrik dat beestje zeer te doen. Maar ik had tenminste geleerd over een zebrapad te gaan, wat niet kon gezegd worden over de andere leerlingen van de school, die overal te pas en te onpas de straat overliepen. De oudervereniging - dat is zoiets als de raad der wijzen - heeft wel gedacht die straatlopers te kunnen intomen door over heel de lengte van de school tegen de trottoirband paaltjes met kettingen te laten aanbrengen. Maar dat had een averechts effect! De kinderen dachten immers allemaal dat er een speeltuin was aangelegd. De grootsten gingen er op touteren, 'schommel, schommel, schommel', de handigsten koordjedansen en de kleinsten, die eronderdoor konden, speelden Tarzan door zich met een geweldige aanloop vanuit de gang van de school als apen van de ene naar de andere kant van de straat te laten slingeren, "aha aha aha". Ge kunt daar wel mee lachen, maar de keren dat ze daarbij een argeloos voorbijgangertje hebben meegeleurd, die zijn niet te tellen. En het ergste van al was dat ze meestal niet verder geraakten dan op het dak, 'dzak', of onder de wielen, 'bedoing', van een voorbijrijdende auto. De grootsten van de school hebben daar zelfs een liedje over gemaakt. Dat ging zo:

"Drie kleine kindjes, die zwierden over straat,
 pas op zei de moeder, want ik word heel kwaad,
 't is beter om te gaan over 't zebrapad,
 want op straat zijn er auto's en die rijden je...
 broem, broem, broem... broem, broem, broem... broem, broem,
 broem...

Twee kleine kindjes, ... (*herhaling*) . "Samen: "Broem, broem,
 broem" (3 x)

Eén klein kindje zwierde... (*herhaling*) ... en die rijden je... PLAT!"
Nee, ik heb nooit aan dat soort spelletjes meegedaan. Ik bleef trouw aan het zebrapad. En dat was nochtans niet gemakkelijk.
Want op een keer - ik zat toen in de derde klas - kom ik de schoolpoort uitgespurt met de bedoeling zo vlug mogelijk de bus te nemen om thuis t.v. te kunnen kijken. Ik wil de straat oversteken, maar midden op het zebrapad staat een grote Renault geparkeerd. Als ik op de tippen van mijn tenen sta - ik ben nog maar 8 jaar - dan zie ik door het raampje een dikke meneer met een pijp en een krant. Ik klop op het venstertje, 'tok, tok, tok'. "Ik moet oversteken. Kunt u niet een paar meter naar achteren rijden?" Die dikzak neemt zijn pijp uit de mond. "Kalm hè manneke, als ge wilt oversteken, doe dat dan, er is plaats genoeg." "Ja maar, ik mag daar niet oversteken van mijn 'moemoeke'. Dat is veel te gevaarlijk. Kunt u ècht niet een paar meter naar achteren rijden met uw riool?" Ja, dat zei ik altijd tegen een Renault toen ik klein was. Die dikzak schiet daar uit zijn slof. "Zeg eens, manneke, een beetje meer respect! En daarbij, hebt ge niet leren spreken met twee woorden? 't Is te zien aan uw manieren van wat voor school dat ge komt!" "Excuseer me meneer, maar wilt u alstublieft een klein beetje naar achteren rijden, alstublieft? Anders ben ik te laat voor mijn bus en dan mis ik een programma op t.v. Altublieft?" "Een programma op t.v.? Zijt ge niet beschaamd? Moet gij als ge thuis komt niet eerst en vooral uw lessen leren? 't Is te zien van wat voor school dat ge komt." "Ja, ja, dat hebt u al gezegd. Maar dat programma geven ze maar één keer in de week en dat kan niet opgenomen worden, want de video die is nu nog niet uitgevonden." Ondertussen is er een vriendinnetje van mijn klas komen bijstaan: Arlette. Iedereen noemde haar "Arlette met de grote klep". Nochtans was ze de kleinste van de klas. En dat kwam doordat ze, toen ze nog in het eerste peutertuintje zat, door een automobilist op de stoep 'pardoef' omvergereden was. Ze was toen meteen een kopje kleiner gemaakt. Ze heeft toen een jaar in het ziekenhuis gelegen. En naar het schijnt zat er toen ook zo'n dikzak achter het stuur. Het was dus onvermijdelijk dat die mens met zijn pijp een fameuze sigaar ging krijgen. Arlette springt zo maar liefst twee koppen omhoog. "Hé, onnozelen manneke, hebt ge stoppen in uw oren? Ge staat hier verdekkeverdorie op het zebrapad! Vreet uw 'gazet' op en

maak dat ge wegkomt of ik krab alle verf van uw carrosserie. Hiiee..."

Die mens zijn kaken bliezen op. Precies twee pompoenen. Zijn neus werd zo rood als een tomaat. "Onbeleefderikken, onbeschofterikken, weten jullie wel wie ik ben? Hiii... hiii..." En hij snakte zo naar adem dat hij zijn pijp inslikte. De rook kwam uit zijn twee neusgaten, uit zijn beide oren, zijn buik begon nog meer te zwellen, 'beuh...', de auto begon te toeteren 'peuhh!!! ah ja, die zijn buik drukte tegen de claxon en met een geweldige schok vloog hij naar achteren, 'dzak', de Renault schoot naar voren, 'vroem', en wij? Wij konden oversteken.

Maar de volgende dag hadden we het spek aan ons been. Arlette en ik komen de schoolpoort uitgespurt met de bedoeling zo vlug mogelijk naar huis te gaan om t.v. te kunnen zien. Ja, wat ik de dag voordien tegen die dikzak had gezegd, dat was maar een foefje natuurlijk. Wij keken elke dag t.v. Wij willen de straat oversteken, maar midden op het zebrapad staat een grote wagen geparkeerd! Ik moet deze keer gelukkig niet op mijn tenen staan om te zien wie erin zit. Ik vraag aan die baby - ah ja, 't is een kinderwagen - "Waar is uw mama?" Die baby: "Mijn mami? Mijn mami is naar de dierenarts met Felix, mijn hondje, voor de verzorging van een heel klein wondje." "Ah! Wat is dat voor een baby, Arlette? En denkt ge dat uw 'mami' lang weg blijft?" Die baby kijkt op zijn horloge. "Dat zal toch niet zo lang meer duren, want ze is daar al meer dan twee 'uren', maar mami moet ook nog naar de markt, wat had ge wel gedacht. Mami koopt eerst nog kippebillen om mijn Felixje zijn honger te stillen!"

Ik sta ervan aan de grond genageld. Maar Arlette, die ondanks haar grote mond toch de slimste van de klas was, vindt dat maar een flauwe truc om ons voor 't lapje te houden. Ze pakt die baby bij zijn haar - nu ja - en tilt hem de lucht in. "Als ge niet maakt dat ge wegkomt dan geef ik uw hond een trap voor zijn kont!" En die baby begint daar te kressen en te bleten, wèèèèèèh!!! wèèèèèèh!!! wèèèèèèh!!! Floep! Arlette stopt een fopspeen in zijn mond. Maar het was juist te laat. De buurtbewonders waren al naar buiten gestormd en de conciërge van onze school was al volop bezig het

andere soort gas ontdekt, dat afkomstig was van de beerputten. Nochtans was er een lek in de gasleiding, want toen de loodgieter de waterleiding bij ons had aangesloten, kwam er tot grote verbazing van ons 'moemoeke' bruisend water uit onze kraantjes...

Toen men met de straat klaar was werden de trottoirs opgebroken, omdat deze door de werkzaamheden verzakt waren.

Toen men met de trottoirs klaar was werd de straat opnieuw opgebroken omdat er deze keer door een vergissing bij de vorige werken rioolwater uit onze kraantjes kwam.

Om kort te gaan: het werd 'een straatje zonder end', constant bezaaid met putten vol modder en drek.

Als ik dan op de eerste dag van het nieuwe schooljaar met een splinternieuwe boekentas, vervuld van de mooiste en edelste voornemens, de voordeur opendoe, rijdt er juist een onnozel eendje door zo'n modderpoel. 'Plets', al die modder vliegt in mijn gezicht. 'Phe, phe... wèèèèh' 'Moemoeke' komt de keuken uitgerend: "En ge hebt juist schone kleren aan! Gaat gij uw kleren elke dag zelf wassen? En de gang! En de gang! Gaat gij de gang elke dag dweilen? Hebt ge dan geen ogen in uw hoofd?"

"Ja, ja, 'moemoeke", maar ze zitten vol modder en ik moet nu echt door, anders kom ik te laat". 'Vlam!' (*geeft met duidelijke bewegingen te verstaan dat 'moemoeke' nogal kan zagen*) "Ieheuh, ieheuh..." "Eerst eens kijken op het plannetje dat Arlette voor mij heeft gemaakt: 'De korstste weg naar school. Altijd maar rechtdoor. Als ge voorbij mijn huis zijt, nr. dertien - niet vergeten - dan slaat ge links af. Ge probeert levend het kruispunt over te geraken en als ge daarin gelukt zijt, komt ge in de straat van onze school, de Zeepaardstraat. Arlette.' Lief hé? Zeepaard met een d? Dat is toch met een t? (*zingt*) We all live in a Yellow Soepemarine, Yellow Soepemarine... zeventien... vijftien... (*zingt*) Yellow Soepemarine. Dertien! Hier is het. Hoe moet ik daar nu voorbij geraken? Er is geen stoep. Die gevel van dat huis van Arlette springt zo maar drie meter naar voren en er is geen stoep. Ik kan toch niet in die modder gaan ploeteren zeker? Ah, daar is Arlette. Arlette! 'Dzipp! Plons! Blub blub blub! "Help! Help! Ik verdrink! Ik verdrink!"

"Wacht daar nog eventjes mee, Arlette, ik kom u redden. Batman!! 'Plets, plets, plets... Blub... blub...' "Pak vast! Wacht ik stap over u